

не е много щедра. Тя дава малко, но иска този материалъ да бжде добре обработенъ. Доколко и какъ е работилъ човѣкъ на земята, това се вижда на лицето му. То е свидетелство за неговата работа. По лицето се чете, какви мисли и чувства сж вълнували човѣка. Затова, именно, казваме, че мислитѣ, чувствата и постѣпкитѣ на човѣка опредѣлятъ неговото щастие.

И тъй, докато е на земята, човѣкъ разполага съ три пособия за развитието си: съ ума, сърдцето и волята. Ако кажемъ, че човѣкъ има още и душа, и духъ, повечето хора ще ги отрекатъ. — Защо хората не признаватъ душата и духа? — Защото не ги виждатъ. Душата е царска дъщеря, която е обиколена съ слуги, придворни и адютанти. Когато излиза на разходка, тя сѣда въ своята каляска, потънала въ цвѣтя, скрита отъ погледитѣ на любопитнитѣ. Умътъ е нейниятъ адютантъ, сърдцето — придворната ѝ дама, а волята — момъкътъ, който служи за посрѣдникъ между нея и поданицитѣ ѝ. Човѣкъ живѣе, докато душата го посещава; прекъсне ли се връзката между душата и човѣка, последниятъ заминава за другия свѣтъ. Това заминаване наричаме „смъртъ“. Апостолъ Павелъ е казалъ, че, ако тѣлото, т. е. временното жилище на човѣка, се разруши, той ще живѣе въ вѣчното жилище, дето душата пребивава. Докато дойдете до вѣчното жилище, ще живѣете на земята въ тленното си тѣло, чрезъ което ще изучавате законитѣ, по които умътъ, сърдцето и волята работятъ. Щомъ